

Mehmet Atilla

Güvercin Adımları

Mehmet Atilla

Güvercin Adımları

GÜVERCİN ADIMLARI

© 2018, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Mehmet Atilla

EDİTÖR: Burhanettin Düzçay

SON OKUMA: Hülya Dayan

KAPAK RESMİ: Maria Brzozowska

KAPAK TASARIMI: Burak Tuna

GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Eylül 2018 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-146-3

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

Mehmet Atilla

Güvercin Adımları

Mehmet Atilla

1959 yılında Bodrum'da doğdu. İlköğrenimini Turgutreis kasabasında, liseyi de İzmir'de tamamladıktan sonra Ankara Yüksek Teknik Öğretmen Okulu'nu bitirdi. Samsun, Yozgat ve İzmir illerinde öğretmenlik yaptı, 2003 yılında emekli oldu. Şiir, öykü, roman ve çocuk edebiyatı dallarında ürünler veren Atilla'nın hem çocuklar hem de yetişkinler için çok sayıda yayımlanmış kitabı bulunmaktadır.

Bugüne değin birçok çalışması övgüye değer bulunan

Mehmet Atilla, sırasıyla Mevlüt Kaplan Çocuk Öyküleri ödülü (1996), Arkadaş Zekâi Özger Şiir özel ödülü (1999), Bilgi Yayınevi e-kitap öykü ödülü (2002), Abdullah Baştürk İşçi Öyküleri ödülü (2007), Tudem Yayınevi Çocuk Şiirleri ikinciliği (2009) kazandı. *Parktaki Gergedanlar* adlı kitabı ise Çocuk ve Gençlik Yayınları Derneği tarafından "2010 yılının kitabı" seçildi (2011).

Dil Derneği, Çocuk ve Gençlik Yayınları Derneği ve Türkiye Yazarlar Sendikası üyesi olan Mehmet Atilla, Bodrum'da ve İzmir'de dönüşümlü olarak yaşıyor.

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Kafesteki Çikolata (şiir)

Bilgisayardaki Saklambaç (öykü)

Uçan Dalgalar (roman)

Tuhaf Yaratıklar Çiftliği (roman)

Havlayan Harfler (roman)

Yüzümde Kırlangıç Gölgesi (roman)

Balıklar Tiyatroda (roman)

Kalbimdeki Kelebek (roman)

Parktaki Gergedanlar (roman)

Yapboz Çocukları (roman)

Güvercin Adımları (roman)

Delidolu Yayınlarından çıkan kitapları:

İs Kan Dil (roman)

Paramparça (roman)

Bölümler

Önce Ekibi Kuralım	7
Eyvah! Bir Sorun Var	29
Akla Gelmeyen Başa Geliyor	49
Yardım Güzel Şey	65
Destanların Kardeşliği.....	81
Ateş Düştüğü Yeri Yakıyor.....	100
Yarışma Günü.....	114
Aynı Masayı Paylaşabilmek.....	123

Önce Ekibi Kuralım

Diyorlar ki bazı romanların ilk sayfalarını okumakta zorlanıyormuşsun. Olabilir. Yalnızca senin başına gelen bir şey değil bu. Benzer sorunlar yaşayan birçok tanıdığım var. Hele yazarı da doğru dürüst tanıımıyorsan iştahın iyice azalıyormuş. Bunu da anlarım. Kimileri böyle durumlarda öğüt vermeyi çok sever, “Olmaz öyle şey, ilk adımlar önemlidir. Sonrakiler peşinden gelir,” gibi sözler söyler. Buna da bozuluyormuşsun biraz. ‘Tepeden bakan laflar etmeyin böyle, ne olursunuz,’ diyor-muşsun içinden. Peki, bunu da yazalım bir kenara. Üzerinde düşünürüz sonra, vaktimiz bol.

Her romana aynı hızla girilmez gerçekten. Kiminde sıra dışı bir çekicilik olur, kiminde hafif bir tökezleme... Biliyorum, sende de öyle oluyor. Okudukça içinde bir kıpırdanma başlarsa, harika! Başlamamışsa ve başlamayacak gibiyse?.. İşte o

zaman bırakıyorsun kitabı. Ne yazarın gözünün yaşına bakıyorsun ne de yayınevinin. Bu konuda sizinkilerle (annen, baban, ötekiler...) anlaşamıyorsun. Onlar farklı düşünüyor çünkü.

“Hayır,” diyorlar, “bir kitabın kalitesine kaşla göz arasında karar verilmez. Biraz sabırlı olacaksın.”

Bilmiyorum, belki de doğru söylüyorlar. Merak etme, bunun üzerinde de kafa yorunuz. Dedik ya, vaktimiz var. Kimi durumlarda ise arka kapak yazıları yardım ediyor elbette. Fakat sen de az değilsin hani. O yazıların çoğunu abartılı bulduğun için pek kulak astığın söylenemez. Laf aramızda, haksız da sayılmazsın.

Neyse, çok da enseyi karartmayalım. Diyelim ki, ilk coşkuyla birkaç sayfayı geçtin, olacak gibiyse devam... Kitapların çoğu okudukça güzelleşir çünkü. Önemli olan eşiği geçmek, kapıyı aralamak ve içeriye girebilecek kadar güçlü olmak. Bir kitapta başına ne geleceğini de bilemezsin üstelik. Bir şey söyleyeyim mi, ben de bilmiyorum. İyi vakit geçirmek, düşünmek, eğlenmek, hüzünlenmek... Bunların hepsini yaşayabilirsin. Ama hangi kitapta, ne kadarıyla buluşacağını kestirmek zor. Kaldı ki bazen yazarın suskun kaldığı yerler olur. Oraları senin tamamlaman gerekir. Buna hazır mısın acaba?

“Zorunlu muyum?” diyorsun.

“Değilsin elbette. Ama okurun katkısı olmadan bu işin tadı çıkarılamaz.”

Kafanı kaldırıp gözümün içine bakıyorsun. “Sizle tanışıyor muyuz?” diye soruyorsun yavaşça.

“Orada burada rastlıyoruz birbirimize,” diyorum.

“Tam bir tanışma sayılır mı bu?”

“Sayılmaz, ama yeterli.”

Gerçekten de öyle. Kim olduğunu bilmiyorum. Gözümün önüne bulanık bir resim geliyor yalnızca. Adın soyadın, yaşın, boyun bosun, cinsiyetin belirgin değil. Bunların hepsi kocaman bir parantezin içinde. Geri kalanları ise duruma göre tamamlıyorum. İzin ver de o kadarcık yeteneğim olsun.

Unutmadın herhalde, geçen yıl bir olay gelmişti başına hani. Karşı dairede oturan İzzet amcayla bahse tutuşmuşunuz. Apartman giderleri hakkında konuşmak için size gelmişti. Baban bulamadığı bir belge yüzünden çalışma odasının altını üstüne getiriyor, bir yandan da söyleniyordu. Gün batmak üzereydi. Annen eve gelmemişi henüz, sen de İzzet amcayı yalnız bırakmamak için odana gidemiyordun. Dereden tepeden söz ediyor, arada bir televizyona göz atıyordunuz. Bir ara ekranda

Tarkan'ın Şımarık adlı şarkısına çektiği klip gösterilmeye başlanmıştı. Yıllardır dillerde olmasına karşın eskimeyen ve senin de sık sık mırıldandığın ezgilerden biri:

“Seni gidi fındıkkıran
Yılanı deliğinden çıkarın
Kaderim, püsküllü belam
Yakalarsam muck muck!”

İzzet amca kafasını oynatarak müziğe eşlik etmişti bir süre. Sonra da gözlerini ekrandan ayırmadan, “Harika bir klip bu!” demişti. “Ne zaman izlesem içim bir hoş oluyor.”

Bir ekrana, bir de adamın yüzüne bakmıştın. Hayır, şaka yapmıyordu. Hafif bir övünme payını da işin içine katarak düşüncesini söylüyordu yalnızca. Övünmek de hakkıydı sence. Altmış yaşlarındaki birinin Tarkan'ın şarkıları hakkında böylesine bilgi sahibi olması, sık görülen bir şey değildi çünkü. Hem saygı duydun hem de küçük bir katkıda bulunmak istedin. Tutamadın kendini. İnsanlar böyledir, ayrıntı gibi duran bilgileri öne çıkarmaktan hoşlanırlar. “Marsilya'nın da payı var bu güzellikte,” dedin.

İzzet amca şaşırıldı. “Ne Marsilya'sı?”

“Bu klip Marsilya'da çekildi İzzet amca.”

“Yok canım, uyduruyorsun.”

“Evet. Öyle gerçekten.”

“Kim çıkarmış bunu yahu?”

“Her yerde yazıldı çizildi. İnternette, gazetelerde...”

“Bırak Allah aşkına şu medya palavralarını. Bal gibi Ayvalık orası.”

“Palavra olur mu İzzet amca? Bu konuda yalan söylemenin kimseye faydası yok ki. Zaten güzel bir klip. Bence sen yanılıyorsun.”

“Hayır, yanılmıyorum. Yıllarca Ayvalık’ta yaşadım ben. Her gün gezdiğim sokakları bilmez miyim?”

Demek ki bilmiyorsun, diyecektin; sustun. Ayıp kaçacaktı. Ne ki İzzet amca işin üstüne gitmeye kararlıydı.

“Bak, şurası var ya, Barbaros Caddesi işte. Renklerle biraz oynamışlar, o kadar.”

‘İşte bunu yapmayacaktın İzzet amca,’ dedin içinden. ‘Hem yanlış biliyorsun hem de ısrar ediyorsun. Sonunda sabrımı taşırdın işte.’

Yüzünde alaycı bir gülümseme oluştu. Belki sen bile farkında değildin bunun. “Bakıyorum, yarım yamalak da olsa bu işlerden anlıyorsun,” dedin adamın gözlerinin içine bakarak. “Bu kadarı bile iyi. Ötesini boş ver.”

Tahmin ettiğin gibi oldu. İzzet amca bozuldu bu sözlere: “Var mısın iddiaya?” dedi sinirli bir sesle.

“İddiaya mı? Bahse mi gireceğiz yani?”

“Evet. Kimin haklı, kimin haksız olduğu ortaya çıksın.”

“Böyle bir şeye gerek yok bence.”

“Var, var. Eğleniriz biraz.”

Hani bir söz vardır; inceldiği yerden kopsun, deriz, tam zamanıydı işte. “Peki İzzet amca,” dedin, “nasıl istersen öyle olsun. Söyle bakalım, nesine?”

“Benim için fark etmez. Nasıl olsa sen kaybedeceksin.”

“Ben mi? Ben neden kaybedeyim ki? Sen düşün.”

“Ooo, seninle anlaşmak deveye hendek atlaktan daha zor. Baban şimdi gelecek, işin tadını kaçıracak. İyisi mi, önce sonuca bakalım. Sonrası kolay.”

Üşenmeyip minik bir sorgulamaya giriştin hemen. Arama motorlarına can kurban. Beş on saniye içinde kliple ilgili onlarca bilgi ve görüntü dizildi ekrana. Birine inanmazsa diğeri... Sonunda durum netleşti ve senin haklı olduğun ortaya çıktı. Birkaç kez mırın kırın etse de İzzet amca pes etmek zorunda kaldı. Adın kadar emin olduğun bir sonuçta aslında bu. Medya haberleri bir yana, çevrendeki çok kişi koyu bir Tarkan hayranıydı ve onun şarkılarını dinlemedikleri günü yaşanmamış sayarlardı.

Dedik ya, neyin üzerine iddiaya girdiğinizi kararlaştırmamıştınız bile, öylesine hızlı ve ayaküs-

tü bir şeydi. Hatta senin için orada başlayıp orada biten söz dalaşığıydı belki de. Fakat İzzet amca ertesini günü minik bir paketle çıkageldi ve kapıyı açar açmaz göğsüne doğru uzattı. “Sen kazandın,” dedi. “Bu da armağanın.”

Karşı konulamayacak bir kararlılık vardı gözlerinde. “Ama ben aslında... öylesine...” gibi şeyler gevelemeye başlamışken İzzet amca sözünü kesti: “Tatavaya gerek yok. Bilgisine sahip çıkanları severim. Bu kadar.”

Baktın ki bu kez galip gelme şansın yok, “Teşekkür ederim,” diyebildin usulca. “Sağ olun.”

Paketi alır almaz içinde kitap olduğunu anladın. Doğrusunu söylemek gerekirse, heyecan verici bir armağan değildi bu senin için, fakat bu duygunu yansıtacak kadar kabalaşmayı şükür ki aklından geçirmedin.

“Sürpriz oldu benim için. Gerçekten...”

“İlk fırsatta okuyacaksın ama. Kıyıya köşeye atıp da unutmak yok.”

“Olur mu öyle şey! Okuyacağım tabii ki.”

“Öyleyse bana güle güle diyebilirsin şimdi.”

Şaşkınlıktan çabucak sıyrılıp onun mantığıyla yanıt vermeyi başardın:

“Güle güle İzzet amca.”

İri adımlarla uzaklaşan adamın kapısını açmasına kadar bekledin. İçeri gireceği sırada dönüp

baktı. “Biliyor musun, hayatımda ilk kez bir iddiayı kaybettim. Demek ki yaşanmışım.”

Ne diyeceğini bilemedi. Zaten fırsat da kalmadı. Bir anda gözden kayboldu. Kapanan kapının sesini bıraktı arkasında. Yalnız yaşıyordu İzzet amca. Onu her zamanki ıssızlığına uğurlamış olmak yetmezmiş gibi son cümlesine karşılık verememenin hüznü de yaladı geçti yüreğini. Bir süre dikilip kaldın orada.

“Olur mu öyle şey! Okuyacağım tabii ki.”

O gün böyle dedin ama zavallı kitap iki ay beledi bir kenarda. Araya başka şeyler girdi, eline alıp bakamadın doğru dürüst. Unuttuğun günler de oldu; aklına geldiğinde, “Dur yahu, zamanı değil,” dediğin de...

Bir akşamdı. Odanda yalnızdın. Nasıl olduysa o kitap yine geçti eline. Şöyle bir karıştırdın. Biraz başından, biraz ortasından derken, bazı yerleri hoşuna gitti. Göz kamaştıran kimi cümlelerin yüzü suyu hürmetine devam etmeye karar verdin. Hangi yazardı, unuttun şimdi, “Roman yazmak kolaydır. Zor olan anlamlı bir cümle kurmaktır.” demişti kitapların birinde. Çok hoşuna gitmişti bu söz. İşin sırrı buradaydı belki de. O anda bu sözün peşine takılmaya karar verdin.

“Şunu adam gibi okuyayım bari,” diye mırıldandın.

Ve başladın.

Elbette ilk sayfaya dönerek...

Kitabın ana karakterlerinden biri, İlkay'dı. İyi çocuk, hoş çocuktı, öyle görünüyordu yani, ancak bazı kavramları öğrenmekte zorluk çektiğini birkaç sayfa sonra anladın. Özellikle de soyut kavramları... Karmaşık problemler şurada dursun, dört işlemde bile zorlanıyor, okuduğunu ve yazdığını bir bütün olarak zihnine yerleştirmeyi beceremiyordu. Yalnızca matematik ve fen dersleri değil, sözel incelikler de sıkıntı yaratıyordu çoğu zaman. Herkesin kahkaha attığı, paylaşmaktan bıkmadığı fıkraları boş gözlerle dinlediği oluyordu. Bazen de beş on saniyelik gecikmelerle gülüyor, birçoğu yapmacık olan bu kahkahaların başkalarını ayrıca güldürdüğünün farkına bile varmıyordu.

“İyi ki farkına varamıyor,” diye avuntu yarattın kendine. “Yoksa epeyce yıpranırdı.”

Birkaç sayfa sonra şunu da anladın ki, roman kahramanları da karşılaştıkları sorunlarla baş etmeyi ve soruna göre çözüm üretmeyi biliyorlar. İlkay ve ailesi için de geçerli kural bu. Mademki zor öğreniyor, bu durumda birilerinin ona yardım etmesi, yeteneklerini geliştirmesi için çaba harcaması gerekiyordu. Annesi babası elinden geleni yapıyordu gerçi, arkadaşları da öyle. Peki okul? Orada da bir çözüm bulunmuştu; kaynaştırma

öğrencisi olarak belirlemişlerdi İlkey'i. Kimi yetersizliklerinin üstüne arkadaşlarıyla birlikte gitmesinin yararına inanılıyordu.

“Bu onun en doğal hakkı,” demişti rehber öğretmenler, “arkadaşlarıyla ne kadar bütünleşirse o kadar iyi.”

Derslerde zaman zaman sıkıntılar yaşıyordu elbette, olmayacak şeylere olur diyor, basit işlemlerde komik hatalar yapıyordu. Neyse ki bunların çoğunun bilincinde değildi ve bu yüzden de arkadaşlarının arasında son derece mutluydu. Fakat sıra ödevlere gelince dananın kuyruğu kopuyordu. “Şu ödevler olmasa,” diyordu sık sık, “şu ödevler olmasa okul ne güzel!”

Kendini İlkey'in yerine koydun bir an. Sonra da yakınlarının yerine... Edebiyatın böyle bir esintisi oluyor ister istemez. Kendinle başkaları arasında uçuşup duruyorsun. Belki birkaç saniye, belki bir ömür... Bu arada bir bakmışsın, 16. sayfanın sonuna gelmişsin bile.

Çevirdin yaprağı...

Mehmet Atilla

Güvercin

Adımları

Arman, Berfin ve İlkaç.
Farklı kökenlerden, farklı kültürlerden
gelen üç çocuk.

Robot Yarışması'na hazırlanırken,
kendi çocuk dünyalarında farkında
olmadıkları bir sorunla karşı
karşıydılar: yetişkinler arasındaki
kuşku ve önyargı.

Birbirimizle ilgili ne kadar az bilgi
ve ne kadar çok önyargı sahibi
olduğumuzla yüzleşmeye hazır mıyız?

www.tudem.com

    [tudemyayingrubu](https://www.youtube.com/tudem)

ISBN: 978-605-285-146-3

9 786052 851463